

Pohvala s knjižno nagrado

- **Nuša Bohak**, mentorica Karmen Zupanc
- **Ajda Čremožnik**, mentorica Mateja Stražar
- **Loriana Turnšek**, mentorica Mateja Stražar
- **Robin Lokar Radkovič**, mentorica Mojca Cestnik

Pohvala

- **Andraž Kužnik**, mentorica Dobrila Vučenovič
- **Anja Kužnik**, mentorica Olga Palir
- **Neža Saksida**, mentorica Karmen Zupanc
- **Ula Trauner**, mentorica Dobrila Vučenovič
- **Ambrož Uršič**, mentorica Olga Palir
- **Izabela Veber**, mentorica Dobrila Vučenovič

VČASIH JE TEŽKO SPRAVITI BESEDE Z JEZIKA

Včasih je težko spraviti besede z jezika,
čeprav te nemalokrat mika in mika
ter te žre po celem telesu,
povrhu vsega pa si še v velikem stresu.

Včasih je težko spraviti besede z jezika,
v mislih te praska in pika,
vsaka beseda te pri vsakem koraku spotika,
v glavi sanje megljena so slika.

Včasih je težko spraviti besede z jezika,
vsaka beseda se nekje v podzavesti potika,
ampak ko jih uspeš privleči na plan,
ugotoviš, da bo spet vse v redu
in da lahko prideš do svojih ciljev in sanj.

Nuša Bohak, 7. a

TESNOBA

Nekaj se dogaja z mano.
Pa ne vem, kaj.
Nisem vesela, nisem žalostna.
Nekam prazno se počutim.
Nič več nima smisla.
Najraje bi spala zimsko spanje,
dokler ne minejo tile časi.
Doma sem,
tečejo dnevi in meseci.
Vsak dan je enak drugemu.
Nič se ne dogaja.
Nihče se ne briga zame.
Ne prijateljice, ne fant, nihče.
Nihče od tistih, ki jih imam rada.
Šola je samo še veter,
ki potuje od učenca do učenca.
Jaz pa sem samo še ptička s poškodovanim krilom,
ki čaka in čaka,
da jo bo nekdo osvobodil.

Nuša Bohak, 7. a

KAKO NAJ TO POVEM?

Kako naj to povem,
da po pouku nikamor ne smem,
da se lahko samo učim
in celo popoldne v sobi čepim?

Samo šola, šola, šola.
Ja, da se ti zrola!

Pa nisem sama kriva,
da težko se učim
po cele dni in noči,
naposled pa enko dobim.

Vendar jaz se želim učiti,
diplomo iz avtomehanike želim dobiti.
Popravljala in šraufala bi avte,
v prostem času pa hodila bi na skavte.

Nočem biti pridna punčka,
ki bo zdravnica
ali kozmetičarka.
To ni zame.
Jaz bi rada bila avtomehaničarka!

Kako naj to povem,
da sem pač drugačna
in sem vesela, da sem takšna?

Lahko koga vprašam za nasvet.
Odgovor na moje vprašanje bi pomenil mi
več kot vesoljski polet.
Mogoče pa bo kdo razumel
moje težave in moj svet.
Mogoče pa bo kdo rekel,
da ni vedno važno samo znanje,
ampak da naj poslušam svoje srce
in uresničile se mi bodo sanje.

Nuša Bohak, 7. a

BESEDE ZA SLADKOSNEDE

Ljubim besede, grenke in sladke,
nežne kot rože cveteče,
ki kakor sonce zažarijo,
metulj poletijo in rože zacvetijo.

Pa tiste besede,
ki sladke so kot med,
ki v pesmi naredijo red.

In tiste vesele in debele,
ki so kakor hruške zrele,
brenčeče kot čebele,
ki kar pokajo od smeha,
a ta se nikoli ne neha.

Da ne pozabimo tistih žaljivih,
kakor smrt srhljivih,
ki nihče si jih slišati ne želi,
vendar lahko od koga prehitro jih dobi.

Zopet manj ljube so nam tiste,
ki kisle so kakor limona,
ki je nasprotje sladkega bonbona.

Ne pozabimo tudi na besede,
ki so domače,
a otrokom od smeha trgajo hlače.

Domače in slovnične besede, to je razlika!
Slovnične uporabljajo pesniki,
da nastane pesem,
kot se šika.

Prijazne besede, kot so: *hvala* in *rad te imam*,
vsakomur polepšajo še tako turoben dan.

Besede res so najbogatejše darilo,
ki ga lahko dobimo,
ko si jih zaželimo.

Ajda Čremožnik, 5. b

POGOVOR JE NAJBOGATEJŠE DARILO

Pogovor je najbogatejše darilo,
ki si ga lahko zaželimo.
Lahko govorimo z osebo,
ki ji zaupamo,
četudi si ne upamo.

Vsakdo se s kom pogovarja,
to ne stane prav nič denarja.
Knjiga z bralcem,
planet Zemlja s prebivalcem,
pridelek s kmetovalcem,
list s pisalom,
glasbenik z godalom,
barva s čopičem,
telo z jopičem,
gradbenik z opeko,
ženska z obleko.

A s sogovorcem ne najdemo vedno skupnega jezika,
zato nastane zmeda,
ki povzroči veliko nereda.
Dan z nočjo se krega,
saj temnejša je od njega.
Pes mačke ne ujame,
zato takoj med njima prepir nastane.
Sonce z dežjem se prepira,
a med njima je ovira,
da sta si tako različna,
to ju pogosto vrže s tira.

Včasih pa težko je spraviti z jezika lepo besedo,
a ta strah
premagati mora vsak.
Ko spregovoriš prijazno besedo,
takrat postaneš junak.
Pogovor je najlepše darilo,
ki si ga lahko vedno in vsepovsod le želimo.

Ajda Čremožnik, 5. b

POGOVOR NAS OSREČUJE

Živijo! Sem sovica z velikimi rjavimi očmi in belim puhastim perjem, najmlajša članica naše sovje družine, saj sem še mladiček. Imam mamico sovo in očeta skovirja. Živim v slamnatem mehkem gnezdu našega mogočnega in posebnega hrasta ob reki Savinji. Hrast je pred mnogimi leti kmet posadil v bližnje naselje Polzela, ko je bil še zelo majhna sadika, kasneje pa so ga prebivalci presadili na lepo zeleno tratico ob reki, kjer živimo sedaj. Zraven našega doma stoji še veliko drugih dreves, ki nam delajo družbo, a naše drevo je nekaj posebnega, saj je drevo *sreče*. Če ima kakšen človek ali žival slab dan, se našega hrasta lahko le nežno dotakne z dlanjo, sede pod njegovo bujno krošnjo ali pa ga le objame. Hrast šteje 114 letnic in je res že zelo star, vsi prebivajoči tukaj pa ga kličemo Zeleni, saj poleti njegovo bujno krošnjo krasijo veliki zeleni valoviti listi. Je tudi velik, mogočen in poln izkušenj ter modrosti. Ima močne veje, ki segajo visoko do neba. Na njegovih mogočnih vejah večkrat posedijo naše prijateljice ptice, ki pridejo na kratek obisk. Njegove močne korenine se raztezajo globoko pod zemljo, na njih si odpočijejo mravlje. Naš hrast ne govori ravno veliko, vendar vedno pove same pametne reči. Pripoveduje odlične zgodbe. Pripovedovanje zgodb ob pogledu na reko, ki se sveti ob žareči luni, imam neizmerno rada. Komaj čakam na večerno zgodbo ob rahlem šumenju reke. Zvečer nam vsem prebivajočim pove zgodbo iz svojega dolgega življenja, pripoveduje nam o svoji mladosti, o nastanku naselja, revni družini, ki se je priselila k nam ter o revščini, ki je vladala pred leti. Po vsaki pripovedi, ki nam jo pove, se zahvali za vse, kar ima. To je za zelo dolgo življenje in za vse lepo, kar je v življenju videl in lepega doživel. Naš dom zna prisluhniti in vedno skrivnosti zadržati zase.

Kadar imamo njegovi prebivalci slab dan, se vedno obrnemo nanj, saj nam daje tudi dobro energijo in odgovor na vprašanje. Naš dom bi za svoje prebivalce naredil vse. Nudi nam udobno zavetišče, vedno nam pomaga, je z nami prijazen, to pa je izjemno pomembno.

Poleg naše sovje družine pa v hrastu živi še veliko drugih živih bitij. Naše drevo je kot hiša z nadstropji, saj ima vsaka družinica svoje. Ta nadstropja so duplinice v hrastu. Te luknje so približno enako velike, ravno pravšnje za živalsko družinico. Vsi, ki v njih živimo, smo zelo dobri prijatelji. Vedno se lahko zanesemo drug na drugega, si zaupamo. Preprosto smo vsi kot velika družina. Skupaj v našem hrastu živijo tri različne živalske vrste. V drevesu živi družina ježevcev, veveric, žoln, vrabcev in moja sovja družina. V pritličju tik ob močnih koreninah živi družina ježevcev. Ta se je naselila zadnja, pred pol leta, ker je njihov bivši dom uničilo močno neurje. Tik nad njimi živi družina veveric, ki se je naselila že zelo dolgo nazaj, pred približno tremi leti. Preselili so se, ker jim je bilo to drevo všeč. Iskali so domek, saj so takrat imeli še majhne veveričje mladiče. Naj ti še povem, da je moj najboljši prijatelj, poleg hrasta, veveriček Niko, ki je najmlajši član veveričje družine.

Nad njimi prebiva družina žoln. Družina se je vselila pred štirimi leti, ko so njihovo drevo posekali. Niso imeli strehe nad glavo, zato smo jim ponudili naš hrast.

Tik pod duplinico naše sovje družine bivajo vrabci. Sem so se preselili pred enim letom. Pred vselitvijo so živeli v enem od sosednjih bližnjih dreves. Njihov prejšnji dom je bil premajhen, zato so se vselili v našega, da bi imeli dovolj prostora.

In v najvišjem, petem, nadstropju živi moja družna. Želeli smo si dom, ki bi nam znal prisluhniti. Res smo vsi veseli, da smo ga našli.

Nobeno drevo, noben hrast ni takšen, kakršnega imamo mi, saj je naše drevo sreče in je tudi srečno. To je pa tudi vzrok naše skrbi zanj. Ne skrbi samo mene, vendar tudi vse druge živali. Še celo ljudje se bojijo zanj, kar me navdušuje, saj so prav ljudje tisti, ki želijo posekati drevo.

Vsi, ki se zanj bojimo, to žalost pred našim Zelenim skrivamo. Neslišno se pogovarjamo o tem, da ne želimo, da spet vsi izgubimo dom. Res je star in marsikaj je že prestal v mladosti, a še vedno mu grozijo razne bolezni, neželene žuželke ali pa ureznine, ki jih ljudje z noži naredijo v njegovo rjavo deblo. Kar zmrazi me, ko pomislim, kaj vse lahko naš dom doleti. Lahko ga posekajo ljudje, ki jim ni mar za naravo in se ne zavedajo, kako bomo trpele me živali, če bi ostale brez doma. Lahko pa ga uničijo naravne nesreče, to je neurje, strela, požar, boleči trki žoln. Vse to na drevesu pusti velike posledice, saj mora prenašati bolečine, narejene rane pa se celijo več let. Večkrat pomislim, da me malo preveč skrbi za naš dom, vendar se zavedam, da je treba pomisliti na najhujše.

Danes sem odšla k Niku zaradi skrbi za naš dom. Svetoval mi je, naj se pogovorim s hrastom. Mislim, da ima prav, zato bom to storila.

Sedaj je že pozno zvečer, zato bom odšla na večerni lov, tako kot vsako noč. Ne vem, kako bom zdržala letenje po zraku, saj nisem podnevi danes nič spala. Spanje podnevi je za sove zelo pomembno, ker smo nočne živali. Jaz obožujem nočno letenje z družino, ko v temni noči raziskujemo svet.

Ko je ura odbila okoli devet zvečer, je bila prava tema. Vsi so že spali, le tiho šumenje reke se je slišalo. Takrat je bil čas za nočno dogodivščino. Tako sem s svojo sovjo družino poletela visoko v nebo. Med letenjem sem opazila tudi nekaj drugih sovjih družin, ki so si iskale hrano. Med letenjem sem postala nekoliko izmučena, saj sem izpustila spanec, zato sem sedla na bližnje drevo.

Ko sem sedela na najvišji veji enega od dreves, sem opazovala mamo in očeta, kako iščeta hrano za našo večerjo. Mami sova pravi, da sem še premajhna za iskanje hrane, zato starša samo opazujem.

Ura je odbila deset zvečer in ko sem se vračala v duplinico, sem opazila, da Zeleni ne spi. Spet me je zmrazilo in pomislila sem na skrbi zanj. Čeprav sem komaj še stala na nogah, sem potrebovala pogovor z njim. Niko je že spal, zato ga nisem motila in budila za kratek pogovor. Nato pa sem se spomnila njegovega nasveta. Vedno sem zaupala Zelenemu. Odločila sem se, da se bom jutri pogovorila z njim.

Zdelo se mi je, kot da noč traja večno, saj sem komaj čakala na pogovor. Ležala sem v gnezdu in čakala na svoj spanec. Nisem mogla zatisniti očesa, čeprav sem se trudila na vso moč. Po glavi so mi švigale misli in skrbi zanj.

Ob večerni zarji nam hrast ni povedal zgodbe, kar se je zgodilo prvič. Ker res nisem mogla zaspati, sem se odločila, da se z Zelenim pogovorim še danes, saj še ne spi. Ko sem zbrala pogum, sem počasi dvignila nožice, da mami ali oče nista slišala, da nisem v postelji. Ko sem bila prepričana, da me nihče ne vidi, sem počasi zapustila gnezdece. Poletela sem in sedla na najdebelejšo hrastovo vejo. Zeleni se me je zelo razveselil, toda bil je nekoliko žalosten. Vedno je bil na njegovem nekoliko zgubanem obrazu velik nasmešek, a danes sem na njegovem obrazu opazila le žalost. Še sama ne vem, kaj je vzrok tega. Pozdravila sem ga in mu povedala, kaj me skrbi. Iz njegove obrazne mimike sem razbrala, da tudi njega skrbi ista reč kot mene. S hrastom sva se zazrla v oči, potem pa je Zeleni končno spregovoril. Povedal je zelo na kratko, kot smo bili vajeni. Dejal je le, da bo enkrat prišel njegov čas, ko ga bodo posekali. Rekel pa je tudi, da je

narava vse bolj umazana zaradi vseh odpadkov, onesnaženega zraka, plinov in podobne umazanije.

Reka je onesnažena, zrak poln škodljivih plinov in travniki so polni odpadkov, zato ga skrbi, kako dolgo bodo še rastline lahko uspevale v umazani naravi in kako dolgo bodo še ljudje lahko živeli zaradi umazanega zraka. S temi besedami sva pogovor končala. Poslovila sva se, nato pa sem opazila, da njegov obraz nekoliko žari od sreče. Verjetno zaradi pogovora.

Pogovor je obema res zelo koristil. Preden sem se udobno namestila v gnezdo, sem razmišljala o hrastovih besedah. Tudi mene je zaskrbelo glede narave.

Bilo je že pozno, zato sem legla v mehko gnezdo in zatisnila oči.

Zjutraj je sonce veselo zamežikalo v nov dan in močni žarki so me prebudili. Naenkrat sem v sebi čutila srečo, ker sem vse svoje skrbi zaupala hrastu. Ko sem pomislila na pogovor, sem ugotovila, da sem spoznala, da je pogovor zelo pomemben, saj lahko zaupni osebi spregovorimo, kaj nas skrbi, saj se težave le tako rešijo. In tudi naš svet se zato takoj lepše vrti.

Spoznala pa sem tudi, kako je pomembna skrb za naravo in spoštovanje do nje, saj sama ne vem, kako dolgo bomo še lahko uživali v neokrnjeni naravi.

Ajda Čremožnik, 5. b

BESEDE, KI BOLIJU IN BESEDE, KI RAZVESELIJO

Dobro jutro prav vsak dan
zaželiva s sestro si za lepši dan.
Prijazen hvala za topel čaj in rogljiček,
v sporočilo mami napišem,
na telefonu razveseli me srček njen,
z love you jutro dobi pravi pomen.

S prijaznimi besedami naredimo si lepši dan,
besede, ki bolijo, pa vržemo stran.

Loriana Turnšek, 5. b

BESEDE, KI BOLIJU, IN BESEDE, KI RAZVESELIJU

Dobro jutro, dober dan in
na dober večer tudi ne pozabi,
to naj bo vedno v tvoji navadi.
Za vsakim prosim sledi še hvala,
da mera hvaležnosti bo prava.

Sosedu zaželi lep dan in
videl boš, da ni zaman.

Sošolcu čestitaj za uspeh in
vrnil ti bo širok nasmeh.

Mamici povej, da rad jo imaš, in
vrnila ti bo poljubček zlat.

Očku pohvali mišice njegove in
zavrtel te bo do gore.

Babici priznaj, da najljubši ti je njen sadni čaj,
razveselil jo boš in v zahvalo dobil še sladek piškot.

Dedku povej, da je najboljši nogometaš,
in cel dan te bo treniral, kako pravilno žogo podaš.

Lepe besede nas razveselijo,
vedno nam nekaj nazaj podarijo.

Grde besede zelo zabolijo,
včasih celo solze povzročijo,
zato vedno prijazno govorimo,
da nasmeh drug drugemu podarimo.

Loriana Turnšek, 5. b

POGOVOR Z VIRUSOM

Kar naenkrat si prišel med nas,
prestrašil celo si vas,
nepovabljen vstopil si v naše domove
in okužil si naše rodove.

V računalnik gledamo ves dan,
ker šolo zaprl si nam.
Vzel si nam plavalni tečaj in
zdaj še veliko otrok plava, kot bi mahal zmaj.

Zaradi tebe maske nosimo,
nasmehi na obrazih se ne vidijo,
z velikimi očmi se čudno gledamo in
drug drugemu izogibamo.

Službe nekatere si zaprl,
ljudem naredil si krivico,
nekateri še lahko pečejo potico,
za druge ostale so drobtine,
upam, da tole tvoje razdejanje kmalu mine.

Po celem svetu razširil si se,
vsi vemo kdo *korona virus* je.
Postal si zelo znan,
zdaj je čas, da umakneš se stran.

Nekaj ti pa moram priznati,
čeprav res sem jezna nate,
da naredil si grozote
in spremenil si ta svet,
sosede in družine združil si spet.

Loriana Turnšek, 5. b

POGOVOR JE NAJBOLJŠE DARILO

Hodila je domov po potki, po kateri še nikoli ni hodila. Ob njej je opazovala vse lepe rože in barvaste metulje. Pot je bila zelo lepa, a nevarna. Babica jo je opozorila na skrite pasti lovcev, ki so na tem območju lovili divje živali. Še posebej jo je posvarila na največjo luknjo, iz katere sama ne bi mogla pobegniti. Deklica je ubogala babico. Bila je previdna in skrbno opazovala, kod hodi. Res je naletela na luknjo, na katero je bila opozorjena. Ni se ji zdela tako strašansko globoka in temačna, kot ji je pripovedovala babica. Brez težav se ji je izognila. Bila je vesela in ponosna nase, ker je bil nevarni del poti že za njo, tako da je pot lahko nadaljevala, ne da bi jo skrbelo, da jo bo pogoltnila temačna pošast. Nakar pa je čisto pred babičino hišo padla luknjo, ki je bila dosti večja in globlja od prejšnje. Ni je pričakovala. Bila je kot presenečenje, zakrinkano v goščavi. Zato jo je tudi spregledala in padla naravnost na njeno trdno, mrzlo dno. Ujela se je v past. Zgrabila jo je panika. Ni vedela, kaj naj naredi. Bila je paralizirana od šoka in vsega strahu, ki je preplavilo njeno majhno, nebogljenno telesce. Ni videla izhoda. Obdajali so jo le mokra zemlja in nekaj sončnih žarkov, ki so kukali izpod oblakov. Čisto se je že prepustila misli, da ne bo nikoli zapustila luknje in da bo ta zdaj njen doživljenjski dom. Na pragu, ko bi se ji čisto zmešalo od obupa, jo je čuden glasek z vrha poti ogovoril: »Kaj pa ti, takšno nebogljenno bitjece, počneš na dnu tegale brezna?« Deklica se je glaska najprej pošteno ustrašila, ampak potem se je opogumila in mu odgovorila: »Nisem bila dovolj pozorna, zdaj pa ne morem ven.« Kar koli jo je ogovorilo, ji je pokazalo vrv ob strani luknje in ji modrovalo: »*Ne morem* ni nikoli rešitev, samo verjeti moraš, pa ti bo uspelo.« Nato je izginil. Deklica je začuda šele tedaj opazila vrv, ki je ves čas visela ob strani prav zaradi teh razlogov, če bi se kdo kdaj nevede ujel v kakšno past. Sprva je ni opazila, a zdaj je vesela splezala ven iz temačne luknje in polna življenja odhitela k babici, ki jo je že čakala pri vhodu.

Rešitev je vedno pred našim nosom, samo nekoga potrebujemo, da nam jo pomaga videti, zakrito za vsemi preprekami, ki si jih zgradimo sami. Ne glede na vse potrebujemo sogovornika, saj smo samo ljudje. Ustvarjeni smo bili za skupinsko življenje. Drug drugemu pomagamo iz pasti, ki si jih sami postavljamo.

Deklica ni vedela, kdo ji je pomagal iz pogube, vedela je samo to, da je za dejanje skrivnostnega glasu hvaležna iz dna svojega srca. Ni pomembno, kdo nam pomaga, važno je samo, da so tu, da prisluhnejo tvojim težavam in se posvetijo tebi. Ne glede na to, kako majhno je to dejanje, je veliko vredno, saj se najboljše stvari skrivajo v majhnih škatlicah. V tem primeru je pogovor največje možno darilo, ki nam ga nekdo lahko kadar koli podari.

Robin Lokar Radkovič, 9. b

OPOMBA: Poskusila sem povedati metaforično: rožice, metuljčki kot lepe stvari v življenju. Luknje, ovire kot prepreke, ki nam stojijo na poti. Vrv kot rešitev, ki je velikokrat ne vidimo brez pomoči drugih. Glasek: osebe, ki nam pomagajo, a jih ne poznamo (Tom telefon). Babica pa kot cilj, saj je deklica želela priti do tja. Temna temačna luknja kot depresija, poguba, negativna ...

POGOVOR S ŠOLO

ŠOLA: »Dobro jutro ti želim, vstani, pridruži se mi na daljavo.«

JAZ: »Pusti me spati, ne maram vstati!«

Š: »Moraš vstati, čakam nate, pa tvoji sošolci in učitelji.«

J: »Ne maram! Kaj mi pa moreš? Mame ni doma, da bi me prisilila, očeta tudi ne. Kasneje bom delal.«

Š: »Tako pa to ne bo šlo. Zadolžitve imaš in naloge. Učenje te čaka, e-učilnica je pripravljena nate, pa zoom sestanek imaš čez 20 minut.«

J: »Do zooma bom že vstal, kasneje pa ne bom delal. Čakajo me igrice in televizija.«

Š: »Kako to misliš?«

J: »Enostavno. Staršev ni doma, da bi me kontrolirali. Namesto da bi delal za šolo, igram igrice na telefonu ali gledam TV. No, se je že zgodilo, da me je mama ujela in mi vse zaplenila, nesla daljinec in telefon celo s seboj v službo. Pa mi je morala telefon kmalu vrniti, ker nisem mogel pravočasno poslati tistih nekaj nalog, ki sem jih naredil. Raznih nadzorov pa z očetom ne znata urediti, ker sta prebutasta, čas jih je povozil.«

Š: »S tem pa ni šale. Saj se vendar učiš zase, da boš nekaj znal, da boš nekoč pridobil poklic, ki te veseli in boš uspešen.«

J: »Ja, ja, isto govoriš, kot moja mama. Pa ju poglej, delata vse dneve, na koncu pa sta izmučena kot slon. Jaz jima zvečer pomagam v hlevu, sta zelo vesela, nato pa bolje, da padeta v posteljo, sicer se še zdereta name, ker česa nisem opravil za šolo.«

Š: »Pa se ti nič ne smilita?«

J: »Kdo, a starša?«

Š: »Da.«

J: »Ja, se mi, nisem pa jaz kriv, da toliko delata. Eni starši so z otroki doma, jim pomagajo delati za šolo, jaz bi moral pa vse sam. Zakaj? Če si pa lahko naredim, da mi je lepo ...«

Š: »Joj, vidim, da bodo tu še velike težave s tabo. Tale korona nam jo je vsem zelo zagodla. Vam otrokom jemlje otroštvo, učite se od doma, starše, ki morajo delati, pa prisilila v nemogoče delovne čase. Upam, da bo kmalu bolje, da se razmere uredijo in boste vsi otroci prišli v moj hram učenosti. Da bomo lahko skupaj delali, se skupaj učili in bo misel na te čase le še spomin.«

J: »Veš, Šola, tudi jaz si to želim, pa večina mojih sošolk in sošolcev tudi, pa seveda tudi staršev. Nekaj čisto drugega je, če sedim tam pred tvojo tablo, pa v živo se vse dogaja, pa s sošolci se lahko pogovarjam. Zdaj se pa počutim kot v eni video igrici. Vleče te tja, pa ne moreš nehati.«

Š: »Zdaj pa brž vstani in pojdi na zoom, kasneje pa lepo delaj dalje po urniku, prosim.«

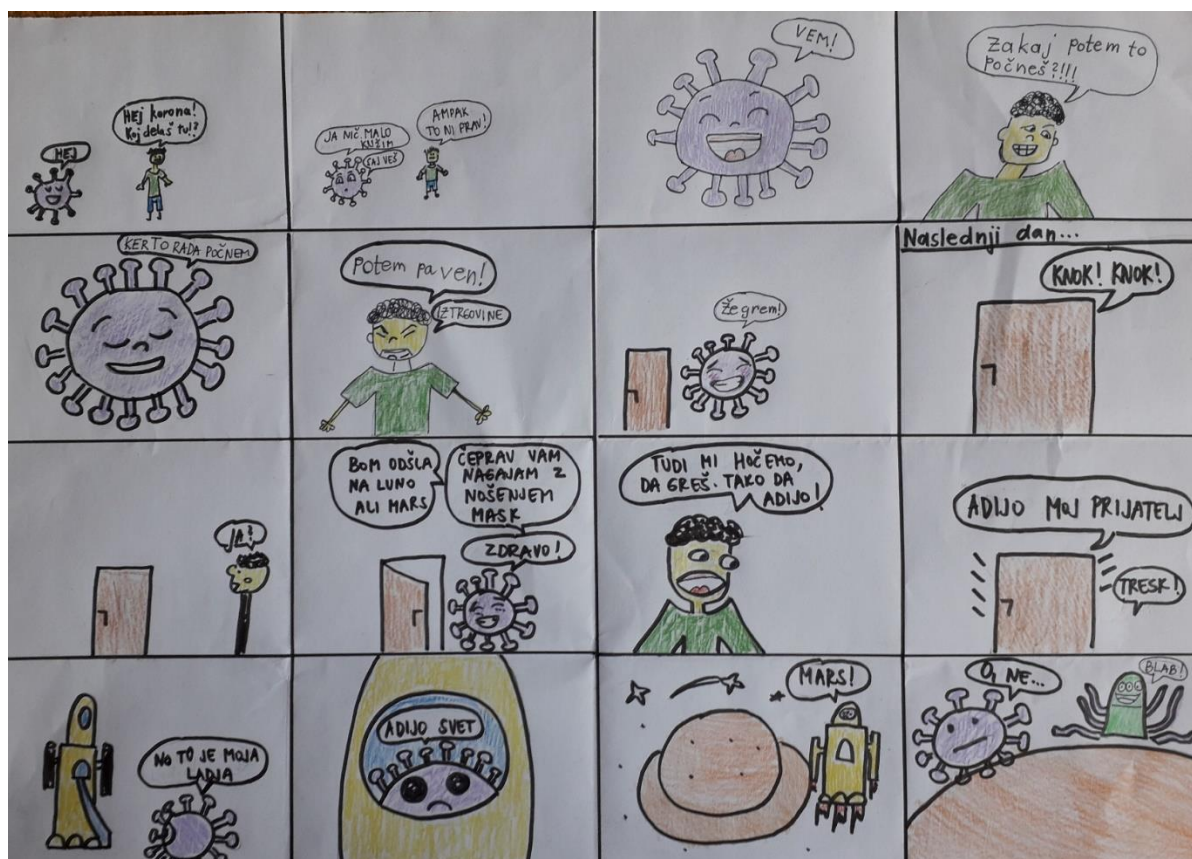
J: »Sem že pokonci. Grem na zoom. Za kasneje bova pa še videla ...«

Andraž Kužnik, 7. č

KAKO NAJ TO POVEM?

Kako naj to povem?
 Niti ne vem, če smem.
 Lahko bi čisto tiho kot miška bila,
 kot noč brez lune in zvezd – trda tema.
 Lahko bi veliko in še več govorila,
 kot bi se voda prek skal in slapu valila.
 Nikoli ne veš, kaj najbolj je prav,
 zato bi včasih misli in govorjenje kar prespal.
 Najbolje bo, da to, kar mislim, kar napišem,
 če imam umetniški dan, celo narišem.
 Na sliki moji torej bo veliko rumene,
 nekaj modre in morje zelene.
 Svoje mladosti se zato zelo veselim,
 pojem, se smejem in veselo živim.
 Zdaj sem povedala, kaj mislim si jaz,
 k razmišljanju in pisanju vabim tudi vas.

Anja Kužnik, 5. d POŠ Andraž

POGOVOR Z VIRUSOM (strip), **Ambrož Uršič**, 5. d POŠ Andraž

BESEDE, KI BOLIJU

Zlomljeno srce,
to je vse, kar ostalo je še.
Bolečina prehuda bila je zame.

Rana zacelila se ne bo,
besede prehude so bile zelo.
Tako hude, da bes, žalost, jeza
zarijejo se v glavo,
v jezi lahko še cel svet
obrnem na glavo.

Začnem se spraševati,
če je sploh vredno v takšnem svetu živeti,
če me vsak dan besede režejo,
vame se vežejo, nikoli ne popustijo,
pozabiti se jih ne da ...
Celo življenje mi v srcu praznina
ostala bo ta.

Neža Saksida, 7. a

KAKO NAJ TO POVEM?

Veselja v mojem
življenju več ni.
Zakaj sploh živim,
sprušujem se te dni.

Jezna sem na svet,
saj bolečino povzroča
dobrim ljudem, slabim
pa nič ne naredi.
Reče si:
»Ah, pa saj jih že izuči.«
Pajade!

Potem sem tukaj jaz,
ki nič slabega ne storim,
pa vseeno hude stvari
na svojo glavo dobim.
Bo kdo rekel, da se nič ne borim.
Pa se, vsak dan, vsako sekundo.

Spravite me prosim
iz takšne poti,

bolečina v srcu
me preveč boli.

Čakam, da se moj
beli cvet odpre,
da lahko svobodno
zadiham brez bolečine,
ki ostala mi je še.

Neža Saksida, 7. a

POGOVOR JE NAJBOGATEJŠE DARILO

Hodila sem po poti,
vsa žalostna sem bila,
saj psička mi je ušla.
S solzami v očeh
sem lepila letake,
vse brez napake.

Ko upanja ni več bilo,
sem srečala gospo.
Nekaj mi govorila je.
Le kaj zdaj govori,
ko meni do pogovora ni?
Nočem je poslušati!

A gospa je vztrajala,
z besedami mi nagajala,
žalostne misli mi razblinjala.
Pričela sem poslušati
in še sama govoriti.

Povedala sem vse
od začetka,
ko psičko sem dobila,
pa do konca,
ko se je izgubila.

Postalo mi je lažje,
spet sem upala,
da psička najde se.
Pogovor mi je dal
novo upanje.

Ula Trauner, 7. c

KAMEN SE MI JE ODVALIL OD SRCA

»Lassie!!!« Moje zadnje besede. Od takrat. Goreči plamen se je naglo dvigoval. Vrtelo se mi je. Vedela sem, da je konec. Za vse sem kriva jaz. Počasi sem zapirala oči. Zagledala sem črno temo. Vedno bolj se je večala. Bežno sem slišala zvoke siren z ozadja. Mamin prestrašen krik. In tema me je zajela.

Sem Lily, najbolj tiha punca na šoli. Z bolečino. Globoko bolečino. In strtim srcem. Od tega je že par mesecev. Če smo natančni tri mesece in 18 dni. Sproti si zapisujem, saj je nočem pozabiti. Nje. Živim v umazanem, starem, poceni stanovanju. Oče je rekel, da bomo ostali samo še par mesecev, dokler se ne zaključi prenova. Ampak kako laže. Še pred 3 meseci in 18-imi dnevi smo imeli lepo, čisto hišo. Polno veselja, smeha in radosti. In njo. Mojo psičko, zlato prinašalko Lassie. Vam je ime znano? Poimenovala sem jo po svoji najljubši knjigi. Bili sva eno. Ona in jaz. Jaz in ona. Potem pa se je zgodilo. Kot vsak dan sem si za zajtrk pripravljala slastno omleto. Pozvonil je poštar. Čudno, sem si mislila, nikdar ne prihaja ob tako zgodnji uri. Starši ter moji bratje in sestre so bili zgoraj, zato sem odprla vrata. Prišel je paket. Hotela sem ga takoj vzeti in poskrbeti za svoj zajtrk ampak me je poštar zajel v dvajset minutni govor. Predvsem je govoril on. Seveda bi takoj zbežala pogledati kaj se dogaja z mojim zajtrkom ampak, saj veste kakšni so poštarji. Če nekaj želijo, bodo vztrajati do konca in pika. Sčasoma sem pozabila na omleto. Iz sna me je prebudim črn dim. Starša sta me izpodrinila izpred praga. Za njima so prihajali bratje in sestre. Starša sta začela naglo prešteti. V viku in kriku sem pozabila na Lassie. Misli sem, da je že odhitela ven. Hotela sem vprašati, če jo je kdo videl, a se je moj glas izgubil v številnih prestrašenih glasovih drugih. Stekli smo na cesto. Gasilci, ki jih je poklical oče še niso prišli. Ozrla sem se naokrog. In došla. Lassie je ostala v hiši. Ujeta med ognjenimi plameni. Takrat sem zakričala. Hotela sem se podati v ogenj. Ona ne more živeti brez mene, jaz ne morem živeti brez nje. Če bo ona umrla bom tudi jaz. Oče me je zadnji hip zagrabil za zapestje. Strogo me je pogledal. Upirala sem se z vsemi silami. Kmalu sem spoznala, da je konec ter še zadnjič v slovo moje zveste prinašalke zakričala njeno ime.

Naslednji dan sem se prebudila v beli bolniški sobi. »Onesvestila si se, dragica,« je nežno dejala mama. Po glavi so se mi začeli vrteti dogodki preteklega dne. Vedela sem, da je ni več. Potočiti nisem morala niti solze. Samo brezizrazno sem gledala naokoli. Nisem čutila sebe. Kot, da je del mene izpuhtel neznano kam. V telesu sem čutila le ogromno praznino. Odločila sem se, da ne bom nikoli pozabila nanjo. Od takrat sem bila molčeča. Spregovorila sem samo s kratkimi odgovori. Pošiljali so mi psihologe. A nisem hotela sodelovati z njimi. Da bi neznanci poslušali moje težave in jih reševali? Ne, hvala. Nisem hotela niti jesti. Appetit je izginil kdo ve kam. Mama mi je vsak dan pripravila najljubšo jed. A ni pomagalo. Celu sovražiti sem ga začela. Sčasoma sta spoznala, da bo tako ostalo za vedno. Jesti sem le začela, govoriti pa ne. Kmalu pa se je vse spremenilo. Dobila sem novo sosedo in s tem nov začetek.

Njeno ime je Olivija. Punca z res, res, res preveč smisla za humor. Celu takšna kot sem jaz se nisem morala upreti smehu. Z njeno pomočjo sem počasi začela govoriti. Skoraj sem pozabila, kako to je. Nisem pa ji povedala za tisti dogodek. In ji nisem niti nameravala. Sčasoma sem pozabljala na štetje dni od takrat, ko je bila moja psička poslana v nebesa. To je bila vsaj zame tradicija. Čutila sem nelegodje ob tem. Da se ji ne posvečam preveč. Ravno tega sem se bala. Da jo bom za vedno pozabila.

Ponoči so me začele tlačiti more. Mokra blazina ter neprespana noč sta sčasoma postala moj vsakdan. Za šolo mi ni bilo mar. Starša sta sčasoma ostala brez besed. Nad psihologi sta že davno obupala. Pri mojih težavah nista videla rešitve. Tako kot jaz. Zaradi različnih nočnih mor sem začela razmišljati. Vsakič, ko sem prišla do logičnega sklepa je ta vodil v negotovost. Bila sem zmedena. Pogrešala sem Lassine pasje objeme, polizan obraz, njen srečni lajež... Toliko lepih spominov sem imela. Nešteto. Nato pa sem se domislila. Preveliko spominov imam, zato jo tudi preveč pogrešam. Sklenila sem pomembno odločitev. Nisem hotela še bolj trpeti ob izgubi kakšnega bližnjega sorodnika ali znanca, zato mi je prišlo na misel, da le ne bom tako žalostna ob izgubi, če ne bom imela preveč spominov nanje. Zaradi tega sem se dnevno zapirala v sobo in vadila. Z dneva v dan. Starša sta mislila, da razmišljam in bo kmalu težav konec, zato sta me pustila pri miru, le pred vrata sta mi nastavljala hrano. V šolo mi ni bilo treba hoditi, saj so bile božične počitnice in s tem se je bližal tudi moj rojstni dan. Letošnjega ne bom doživela brez nje. Tiščalo me je pri srcu. Starša sta Olivija na kratko razložila položaj, zato me je negotovo, a zaskrbljeno pustila pri miru. Nečesa pa takrat nisem vedela. To, da je Olivija izvedela. Za tisto reč. In kdo jima je povedal? Seveda, moja zaskrbljena starša. Hotela sem se vdreti v zemljo. Da me spet zajema tema ampak tokrat za vedno.

Za svoj rojstni dan sem od družine prejela knjigo Nenavaden teden s Tesso. Začela sem jo naglo prebirati. Kdo bi si mislil, da fant Sam razmišlja tako kot jaz? Konec me je vidno presenetil. Neprestano sem prebirala nasvet starega moža Samu. Delno sem razumela. Kako bo to pomagalo glede moje izgube? V takšnih trenutkih je najbolje poklicati najboljšo prijateljico in sosedo. Vse v kompletu. Kmalu je prišla z velikim paketom. Odložila ga je na stran ter se zazrla vame. Nisem morala niti spregovoriti. Imela sem suho grlo. Nekaj časa sva se gledali, nato pa sva si padle v objem. Takrat sem ji potožila vse. Jokala sem ter ji izlivala svoje srce. Olivija mi je pomagala z vsemi svojimi močmi. Preden je odprla skrivnosti paket je dejala: «Lassie boš vedno nosila v srcu. Verjemi. Nekaj sem ti prinesla.» Odprla sem paket. Iz nje je pokukal majhen prinašalec. Za las podoben mojemu prejšnjemu. Poimenovala sem jo po svoji najbolj zvesti psički. Tako bo vedno v mojem srcu. Zdajšnja Lassie je izgledala tako kot prejšnja. Kot, da se je vrnila z nebes v svojo prvo obliko. Bila sem srečna. Nekaj pa me je še tiščalo. Jaz sem bila kriva za njeno smrt. »Zresni se že. Nisi ti kriva. Zagotovo je kdo drug,« mi je dejala, ko sem ji izpovedala negotovost. Tedaj pa sem se domislila. »Poštar je bil,« sem dojela. Stekla sem iz sobe s psičko v naročju. Starša sta samo zijala. Na stežaj sem odprla vrata. Kot kakšen junak. Ampak z več moči, svobode in..... življenja. Stekla sem na ulico in na ves glas zakričala: »Nisem bila jaz kriva!!!! Poštar je bil!!!!!! Zlobec!!!!!!!! Policija ujemite krivca!!!!!!!!« Mogoče sem pozabila, da je naš sosed poštar..... Vsi so me gledali kot, da sem nora. Morda pa sem. Skupaj z Lassie. Jaz in Lassie. Za vedno.

Izabela Veber, 7. č